

ningsordning. Forsørgertillægget udgør i så fald et beløb, der svarer til grundydelsens beløb.

Da udlændinge, hvis asylsag behandles i ÅGH-proceduren, for hovedpartens vedkommende er indkvarteret i Center Sandholm, hvor der er en vederlagsfri bespisningsordning, indebærer forslaget, at udlændinge, hvis asylsag behandles i ÅGH-proceduren, for hovedpartens vedkommende ikke vil modtage nogen form for kontante ydelser.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 13, 14, 16, 18, 20 og 22.

9. Præcisering af, at Udlændingestyrelsens afgørelser om udsendelse efter udlændingelovens § 32 a ikke kan påklages til Integrationsministeriet

Efter udlændingelovens § 32 a skal afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8 (asyl) eller afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 31.

Den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 46, stk. 2, fastsætter, hvilke af Udlændingestyrelsens afgørelser der ikke kan påklages til integrationsministeren. Afgørelser truffet af Udlændingestyrelsen i medfør af udlændingelovens § 32 a er ikke nævnt i udlændingelovens § 46, stk. 2.

En afgørelse om udsendelse i medfør af udlændingelovens § 32 a anses for accessorisk til asylafgørelsen. Det fremgår således af ordlyden i udlændingelovens § 32 a, at afslag på asyl tillige skal *indeholde* afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes.

Udlændingelovens systematik og forarbejder bygger på det princip, at asylsager behandles af Udlændingestyrelsen og Flygtningenævnet, og at integrationsministeren ikke har nogen kompetence i asylsager.

Integrationsministeriet har på den baggrund i praksis antaget, at Udlændingestyrelsens afgørelser om udsendelse i sager vedrørende afslag på asyl, jf. udlændingelovens § 32 a, ikke kan påklages til ministeriet som led i det almindelige over/underordningsforhold, uanset at afgørelser efter udlændingelovens § 32 a ikke er nævnt i udlændingelovens § 46, stk. 2. Dette gælder såvel de afgørelser om udsendelse, som træffes i asylsager, der kan påklages til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, som de afgørelser om udsendelse, som træffes i asylsager, der afgøres i åbenbart grundløs-proceduren uden klageadgang til Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 b.

Folketingets Ombudsmand har i en udtalelse af 25. juni 2003 behandlet dette spørgsmål i en konkret sag

uden at finde tilstrækkeligt grundlag for at kritisere Integrationsministeriets opfattelse. Folketingets Ombudsmand har imidlertid anført, at afskæring af en rekursadgang fra en underordnet myndighed til en overordnet myndighed antages at kræve udtrykkelig lov-hjemmel, og har på den baggrund henstillet, at udlændingeloven præciseres, således at det udtrykkelige fremgår, at Udlændingestyrelsens afgørelse om udsendelse i sager vedrørende afslag på asyl efter åbenbart grundløs-proceduren ikke kan påklages til ministeriet.

Det foreslås på den baggrund præciseret i udlændingeloven, at Udlændingestyrelsens afgørelser om udsendelse i asylsager, jf. udlændingelovens § 32 a, ikke kan påklages til integrationsministeren.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 28 og 32.

10. Økonomiske og administrative konsekvenser af lovforslaget

På Integrationsministeriets område skønnes lovforslaget på visse områder at indebære en administrativ- og økonomisk lettelse, hvorimod lovforslaget på andre områder skønnes at indebære en administrativ- og økonomisk belastning.

Lovforslaget skønnes således at indebære en administrativ lettelse som følge af en forventet reduktion i tilgangen af førstegangsvisumansøgninger til Udlændingestyrelsen, herunder som følge af præciseringen og udvidelsen af de danske repræsentationers kompetence til at afvise en visumansøgning og til at meddele visum, jf. afsnit 4.2. og 4.3.

Lovforslaget skønnes endvidere at indebære en vis administrativ lettelse som følge af den forenkling af visumpraksis, der følger af forslaget om ophør af den særlige praksis om visum på grund af en såkaldt særlig anledning, idet Udlændingestyrelsen ikke længere skal vurdere, om der kan gives visum på grund af en særlig anledning, jf. afsnit 2.2.1.

Den foreslåede ændring af praksis for forlængelse af et visum, der indebærer et ophør af den almindelige adgang til at få forlænget retten til ophold her i landet efter udlændingelovens § 4 b – bortset fra EF- og EØS-statsborgere og disses familiemedlemmer – således at et visum kun kan forlænges i op til seks måneder, hvis der foreligger særlige omstændigheder, eller hvis en ægtefælle eller fast samlever, der på indrejsetidspunktet er mindst 23 år og seks måneder, og hvor den herboende ægtefælle eller faste samlever mindst har samme alder, indgiver ansøgning om ægtefællesammenføring, skønnes ligeledes at indebære en administrativ lettelse som følge af en forventet nedgang